

JAMES ROLLINS

Sigma Force čelí největší hrozbě lidstvu

KLÍČ SOUKRNÉHO DNE

Klíč soudného dne

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

James Rollins

Klíč soudného dne – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KLÍČ
SODNÉHO
DNE

JAMES ROLLINS

KLÍČ SODDNÉHO DNE

Přeložil Zdik Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2009 by James Czajkowski

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Doomsday Key*

(Published by HarperCollins Publisher, New York)

přeložil © 2010, 2019 Zdík Dušek

Redakce textu: Tomáš Toula

Jazyková korektura: Mirka Pelnářová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Třetí vydání v českém jazyce, druhé vázané

ISBN 978-80-759-5180-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-759-5207-3 (ePub)

ISBN 978-80-759-5208-0 (Mobi)

ISBN 978-80-759-5209-7 (PDF)

Mamince,
s veškerou láskou

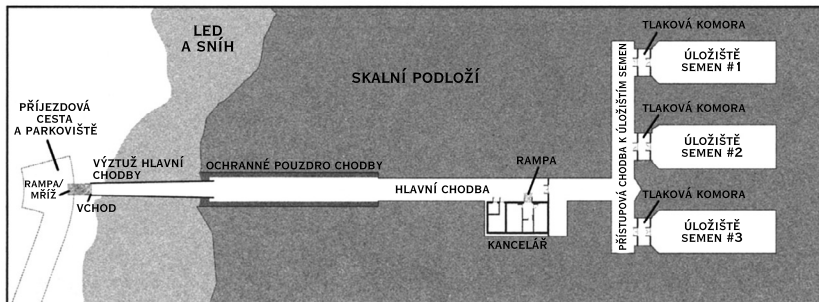
PODĚKOVÁNÍ

Všichni spisovatelé mají okruh lidí, kteří je neochvějně podporují. Bez nich by neexistovaly základy, na nichž by se dalo stavět. Nejsem v tomto ohledu výjimkou, a proto bych zde chtěl poděkovat lidem, kteří mi v uplynulých letech pomáhali. Nejprve děkuji skupince recenzentů a kritiků, jež hlídá mou poctivost a produktivitu: Penny Hillové, Judy Preyové, Daveu Murrayovi, Caroline Williamsové, Chrise Croweovi, Lee Garretovi, Jane O'Rivaové, Sally Barnesové, Dennymu Graysonovi, Leonardu Littleovi, Kathy L'Ecluseové a Scottu Smithovi. Velký dík patří Steveu Preyovi za neocenitelnou pomoc s úvodními mapkami a schémata. Mimo tuto skupinu mě za všech okolností udržovali v pohybu Carolyn McCrayová a David Sylvian. Za mnohaletou pomoc s příběhy, články a výbušnými věcmi jsem vděčný Cherei McCarterovi. A protože musím (nutí mě, abych to napsal), chci poděkovat Steveu Berryovi za klíčové rady ohledně zápletky. Sám od sebe ovšem uznávám, že je to skvělý spisovatel a ještě lepší přítel. Nakonec bych rád poděkoval čtveřici, která mi byla nápomocná ve všech fázích vzniku knihy: editorce Lysse Keuschové a její kolegyni Wendy Leeové, i mým agentům Russu Galenovi a Dannymu Barorovi. Jsou skutečným pilířem, o nějž se autor může opřít. Jako vždy musím zdůraznit, že všechny faktografické chyby nebo omyly v detailech, jež se snad v románu mohou objevit, padají plně na má bedra.

SEVERNÍ EVROPA A POLÁRNÍ OBLAST

KRYPTA SOUDNÉHO DNE

POZNÁMKY Z HISTORICKÝCH ZÁZNAMŮ

Během jedenáctého století nařídil anglický král Vilém provést podrobný průzkum svého království. Výsledky byly zaznamenány do velké pozemkové knihy. Jde o jeden z nejpodrobnějších zdrojů informací o středověkém životě této doby. Většina historiků se domnívá, že kniha byla sestavena jako nástroj k vybírání patřičných daní od obyvatelstva, ačkoliv to není zcela jisté. Její vznik dosud zahalují mnohá tajemství, jako například proč bylo její sepsání nařízeno tak rychle a proč jsou některá města nevysvětlitelně označena jediným latinským slovem, které znamená „pustina“. Zvláštnost tohoto sčítání lidu a jeho podrobných detailů navíc vynesla dílu mezi současníky znepokojivou přezdívku. Dílo vešlo ve známost jako „Kniha soudného dne“.

Ve dvanáctém století měl irský katolický kněz jménem Mael Maedoc, který posléze vešel ve známost jako svatý Malachiáš, cestou do Říma zjevení. V extatickém vytržení mu byla svěřena znalost všech papežů, kteří usednou na Petrův trůn až do konce světa. Tento velkolepý seznam, zahrnující kryptický popis sto dvanácti papežů, byl zaznamenán a uložen do vatikánského archivu, ale kniha zmizela, jen aby se opět vynořila během šestnáctého století. Někteří historikové mají za to, že tato objevená kniha je patrně padělkem. V každém případě se během následujících staletí ukázalo, že popisy papežů v proroctví jsou podivně přesná – včetně současné hlavy katolické církve, papeže Benedikta XVI. V proroctví svatého Malachiáše je současný papež označen jako *De Gloria Olivae*, Sláva oliv. A řád benediktinů, podle něhož si papež zvolil jméno, skutečně má v symbolu olivovníkovou snítku. Nejvíce znepokojivá je však jiná skutečnost: papež Benedikt XVI. je stým jedenáctým papežem. A podle proroctví nastane už za příštího papeže konec světa.

POZNÁMKA Z VĚDECKÝCH ZÁZNAMŮ

Mezi lety 2006 až 2008 třetina všech včel ve Spojených státech (a mnohé v Evropě a Kanadě) zmizela. Dosud prosperující úly byly náhle nalezeny prázdné, jako kdyby včely jednoduše odletěly a už se nevrátily. Tento jev byl pojmenován syndrom zhroucení včelstev. Masivní a záhadné mizení vedlo k otištění senzačních novinových titulků a vyvolalo značné obavy. Co se tedy doopravdy stalo?

Na stránkách této knihy najdete odpověď... A nejstrašidelnější je skutečnost, že je pravdivá.

V konečném pronásledování Svaté církve římskokatolické bude vládnout Petr Římský, který povede svůj lid v době velkého soužení; poté bude město sedmi pahorků zničeno a lid bude soudit obávaný Soudce.

– PROROCTVÍ SVATÉHO MALACHIÁŠE, 1139

Síla populace je nekonečně větší než schopnost země produkovat obyvatelstvu obživu.

– THOMAS MALTHUS, *ESEJ O PRINCIPECH RŮSTU POPULACE*, 1798

Když ulicemi teče krev, je čas nakupovat.

– BARON NATHAN ROTHSCHILD, NEJBOHATŠÍ ČLOVĚK 19. STOLETÍ

JARO 1086

ANGLIE

Prvním znamením byli krkavci.

Kůň táhl vůz po vyježděné souvrati mezi širokými lány ječmene, když tu se před ním do vzduchu vzneslo hejno krkavců. Stoupali do modrého ranního nebe a v panice nabírali výšku, ale nešlo o obyčejný polekaný útěk před vetřelcem. Krkavci zběsile kroužili, podnikali střemhlavé nálety, řítili se k zemi a bezmocně pleskali křídly. Nad cestou se sráželi jeden s druhým a padali z nebes. Cestu zasypávala drobná těla s polámanými křídly a zobáky a s chvěním dokonávala.

Nejhorší ale bylo naprosté ticho.

Žádný křik, žádné zakrákání.

Jen horečný tlukot křídel a vzápětí měkký dopad opeřených těl na udušanou půdu a rozpukané kameny cesty.

Vozka zpomalil a pokřižoval se. Očima zpod těžkých víček pozoroval oblohu. Kůň pohodil hlavou a vyfoukl do chladného ranního vzduchu obláček páry.

„Jeď dál,“ řekl pasažér v zadní části vozu. Martin Borr byl nejmladší z královských ohledavačů mrtvol, který sem přicestoval na základě tajného výnosu samotného krále Viléma.

Zachumlal se do těžkého pláště a vybavil si zprávu uzavřenou voskem s otištěnou velkou královskou pečetí. Krále Viléma stálo mnoho peněz vedení války, a proto vyslal desítky královských úředníků, aby provedli celkový soupis pozemků a majetku v království. Záznamy se sbíraly do obrovské pozemkové knihy, již sepisoval jediný učenec šifrovanou formou latiny. Soupis byl prováděn jako prostředek k vyměření patřičné daně královské pokladně.

Nebo se to alespoň říkalo.

Někteří měli podezření, že za tak obrovskou inventurou veškerých pozemků se skrývá ještě jiný důvod, a srovnávali knihu s biblickým popisem Posledního soudu, podle něhož si Bůh vede záznamy o všech lidských skutcích v Knize života. Šeptem šířené pověry začaly tudíž nazývat výsledek tohoto velkého soupisu *Knihou posledního soudu*.

To bylo blíže pravdě, než kdokoliv tušil.

Martin četl zapečetěný dopis. Viděl onoho osamělého písaře, který pracně zaznamenával údaje královských úředníků do velké knihy, a přihlížel, jak písař zapisuje červeným inkoustem jediné latinské slovo.

Vastare.

Pustina.

Takto bylo označeno mnoho oblastí, které postihla válka nebo rabování. Pouze dva záznamy však byly pořízeny šarlatovým inkoustem. Jeden popisoval opuštěný ostrov mezi Irskem a anglickým pobřežím. Martin se právě blížil k druhému místu, jež měl na příkaz krále prozkoumat. Složil přísahu mlčenlivosti a dostal tři pomocníky, kteří nyní následovali vůz na svých koních.

Vozka před Martinem trhl opratěmi a pobídl nápadně velkého hnědáka k rychlejšímu pohybu. Kola vozu pod sebou drtila chvějící se těla krkavců. Praskaly kosti a kolem ptáků se šířily kaluže krve.

Vůz konečně přešel hřeben a před ním se rozprostřelo široké zelené údolí. Přímo pod nimi ležela malá vesnice, na jedné straně ohraničená kamenným panským sídlem a na druhé kostelíkem s věžičkou. Zbytek osady tvořilo několik desítek chalup s doškovými střechami a velká společná obydlí spolu se salašemi a malými holubníky.

„Tohle je prokleté místo, mylorde,“ poznamenal vozka. „Pamatujte na má slova. To nemají na svědomí žádné neštovice.“

„Právě to jsme sem přijeli zjistit.“

Zhruba půldruhého kilometru za nimi uzavíralo příkře stoupající cestu královo vojsko. Nikdo nesměl projít dovnitř ani ven, ale to nijak nezastavilo pověsti a fámy o zvláštních úmrtích, které se šeptem předávaly mezi sousedními vesnicemi a statky.

„Prokleté místo,“ zamumlal vozka znovu a pobídl koně k vesnici. „Slyšel jsem, že tyhle pozemky dřív patřily pohanským Keltům. Prý byly posvátné pro to jejich pohanské náboženství. Tamhle nahoře v lesích se pořád dají najít jejich kameny.“

Vyhublou paží ukázal k vysokým zalesněným kopcům, které se opodál tyčily k nebi. Nad lesy se převalovala mlha, jež dodávala zeleni kalné odstíny šedé a černé barvy.

„Prokleli tohle místo, to vám říkám na rovinu. Soslali zkázu na ty, kteří nesou kříž.“

Martin Borr takové pověry odmítal. Ve věku dvaatřiceti let už měl za sebou studia mezi předními učiteli v Římě i Británii. Přijel sem s odborníky, aby odhalil pravdu.

Otočil se a mávl na ostatní. Trojice jeho společníků na koních se klusem vydala k osadě. Všichni znali své úkoly. Martin je následoval o něco pomaleji a bedlivě si všímal všeho, co cestou míjeli. Vesnice, izolovaná v tomto malém náhorním údolí od okolního světa, se jmenovala Highglen a v okolí byla známá svou keramikou vyráběnou z bahna a hlíny získávaných z horkých pramenů, které přispívaly k mlžnému oparu nad nedalekými lesy. Říkalo se, že metoda hrnčířské výroby i složení hlíny představují přísně střežená tajemství známá výhradně zdejšímu cechu.

A teď jsou navždy ztracená.

Vůz se valil dolů po cestě kolem dalších polí s žitem, ovsem, fazolemi a řádky zeleniny. Na některých polích byly vidět stopy po nedávné sklizni, zatímco jiné někdo podpálil.

Uhodli snad vesničané pravdu?

Vůz sjížděl do údolí a kolem se vynořily ohrady pro ovce, lemované vysokými živými ploty, které zpola maskovaly hrůzný pohled uvnitř. Přerostlé louky pokrývaly stovky nafouknutých ovčích těl. Blíže u vesnice se objevila i prasata a kozy, natažené na zemi a se zapadlými očima. Všechna zvířata zahynula na místě. Na sousedním poli se zhroutilo statné dobytče, dosud zapřažené v pluhu.

Vůz se přiblížil k návsi, ale všude panoval mrtvý klid. Návštěvníky nevítal štěkot psů, kokrhání kohoutů ani hýkání oslů. Nezněl kostelní zvon a na cizince vstupující do vesnice nikdo nezavolal.

Celé místo se dusilo pod těžkým příkrovem ticha.

Většina mrtvých stále ležela ve svých domovech. Na konci už byli příliš slabí, než aby vyšli ven. Jedno tělo ale leželo obličejem dolů na trávě nedaleko od kamenných schodů k panskému sídlu. Muž vypadal, jako kdyby upadl – jako kdyby zakopl na schodech, zřítel se z nich a zlomil si vaz. I z výšky vozu si ale Martin povšiml mužovy vyzáblosti, jeho vysedlých kostí a vychrtlých končetin.

Stejná choroba jako v případě zvířat na poli. Jako kdyby celou vesnici někdo obléhal a nechal obyvatelstvo vyhladovět.

Přiblížilo se k nim klapání kopyt. Vedle vozu zastavil Reginald. „Sýpky jsou plné,“ oznámil a oprášil si dlaně o kalhoty. Tento vysoký, zjizvený voják dříve dohlížel na vojenská tažení krále Viléma na severu Francie. „V koších jsem taky našel krysy a myši.“

Martin se na něj podíval.

„Mrtvé jako všechno ostatní. Přesně jako na tom prokletém ostrově.“

„Teď ale zhouba dosáhla našich břehů,“ zamumlal Martin. „Vstoupila na naši půdu.“

Proto sem byli vysláni, proto armáda střežila přístupovou cestu k vesnici a proto museli všichni složit přísahu mlčení.

„Girard našel vhodné tělo,“ pokračoval Reginald. „Čerstvější než většina ostatních. Je to chlapec. Připravil ho v kovárně.“ Těžkou paží ukázal k dřevěné stodole s kamenným komínem.

Martin přikývl a sestoupil z vozu. Musel mít jistotu, a tu mohl získat jediným způsobem. Jako královský ohledavač mrtvol měl jasný úkol: zjistit z mrtvých těl pravdu. Tu nejkrvavější práci ovšem přenechá francouzskému řezníkovi.

Došel k otevřeným dveřím kovárny. Uvnitř stál Girard a skláněl se před vychladlou pecí. Francouz pracoval ve vojsku krále Viléma, kde amputoval končetiny a snažil se udržet zraněné vojáky naživu.

Očistil stůl uprostřed místnosti a už k němu stihl přivázat chlapcovo tělo. Martin zíral na bledou, vychrtlou postavičku. Měl syna zhruba ve stejném věku, ale zdejší chlapec vypadal ve smrti o dost starší než na skutečných osm nebo devět let.

Zatímco si Girard chystal nože, Martin si prohlédl chlapce podrobněji. Štípl ho do kůže a zaznamenal absenci podkožního tuku. Podíval se na jeho rozpraskané rty, místa s vypadanými vlasy, nateklé kotníky i chodidla – hlavně ale přešel dlaněmi po vystouplých kostech, jako kdyby se pokoušel prsty číst mapu: žebra, čelist, oční důlek, pánev.

Co se tu stalo?

Věděl, že skutečné odpovědi leží mnohem hlouběji.

Girard přešel ke stolu s dlouhým stříbrným ostřím. „Dáme se do práce, *monsieur*?“

Martin přikývl.

O čtvrt hodiny později leželo chlapcovo tělo na stolní desce jako roz-

čtvrcené sele. Kůže byla rozříznuta od rozkroku k hrdlu a přichycena po stranách ke stolu. V krvavé dutině ležela nateklá, růžová střeva. Zpod žeber vyčnívala nahnědlá žlutá játra, příliš velká na tak malého človíčka, z něhož navíc zůstaly jen kosti a kůže.

Girard zabořil ruku do chlapcových mazlavých útroh.

Martin se na protější straně stolu dotkl čela a naznačil rty tichou modlitbu o odpuštění za toto znesvěcení mrtvého. Na rozhřešení od chlapce však bylo příliš pozdě. Jeho tělo mohlo jen potvrdit jejich nejhorší obavy.

Girard vytáhl chlapcův žaludek, gumovitý a bílý, z něhož visela oteklá červená slezina. Několika řezy ho oddělil od střev a položil ho na stůl. Další máchnutí nožem a žaludek se otevřel. Na desku se vyřinula nestrávená směs chleba a zrní, jako z jakéhosi ďábelského rohu hojnosti.

Místností se rozšířil silný a ohavný zápach. Martin si zakryl ústa i nos – ne aby se chránil před zápachem, ale aby se ochránil před hroznou jistotou.

„Je jasné, že vyhladověl k smrti,“ poznamenal Girard. „Jenže s plným žaludkem.“

Martin o krok ustoupil. Po zádech mu přejel mráz. Zde byl jeho důkaz. Budou muset prohlédnout ostatní, aby si byli jistí, ale všechny mrtvoly vypadaly stejně jako na tom ostrově, na místě, které nyní v Knize soudného dne označovala poznámka „pustina“ zapsaná červeným inkoustem.

Zíral na rozpitvaného chlapce. Tohle byl tajný důvod pro soupis celé země. Pátrat po této pohromě a zarazit ji, než se rozšíří po království. Zdejší lidé zemřeli úplně stejně jako ti na onom opuštěném ostrově. Zdálo se, že nebožtíci jedli a jedli, ale přesto vyhladověli k smrti: místo živin z potravy na ně čekalo jen neodvratné chřadnutí.

Martin potřeboval na vzduch. Odvrátil se od stolu a vykročil ze stínů na slunce. Podíval se k okolním zeleným a úrodným kopcům. Závan větru rozkýval stébla ječmene, ovsa, pšenice a žita. Představil si muže plavícího se po oceánu a umírajícího žízni přes veškerou vodu, kterou má na dosah, ale jíž se nemůže napít.

Podobně jako tady.

Martin se v mdlém slunečním světle zachvěl. Chtěl být od tohoto údolí co nejdál, ale jeho pozornost přilákal výkřik napravo od něj, na opačné straně návsí. Před otevřenými dveřmi budovy stála postava oděná celá v černém. Martin se na chvíli bál, že se tu zjevila sama Smrt, ale pak postava zamávala a iluze se rozplynula. Byl to opat Orren, poslední člen

jejich skupiny a představený Kellského opatství v Irsku. Stál u vchodu do vesnického kostela.

„Pojďte se na to podívat!“ zavolal.

Martin se k němu klopýtavě vydal. Byl to spíš reflex než vědomé úsilí. Za nic na světě se nechtěl vrátit do kovárny. Nechá tělo toho chlapce v péči francouzského řezníka. Přešel náves, vystoupal po schodech a připojil se ke katolickému mnichovi.

„Co se děje, opate?“

Kněz se otočil a zamířil do kostela. „Rouhání!“ vyhrkl. „Takhle znesvětit kostel. Není divu, že všichni zaplatili životem.“

Martin pospíchal za opatem, který ve svém nadměrně velikém cestovním plášti vypadal vychrtle jako duch. Jako jediný z nich navštívil i postižený ostrov u irského pobřeží a viděl tamější zkázu.

„Našel jste, co jste hledal?“ zeptal se Martin.

Opat neodpověděl a vkročil do kostela. Martinovi nezbylo než ho následovat. Kostel byl pochmurné místo s hliněnou podlahou pokrytou sítinami. Uvnitř panovalo šero, chyběly tu lavice a nízký strop byl podepřen těžkými trámy. Jediný zdroj světla představovala dvě vysoká úzká okna nad oltářem, sestávajícím z jediné kamenné desky. Původně kámen jistě pokrývala látka, ale ta byla stržena a ležela odhozená na zemi – patrně ji tam nechal opat při svém pátrání.

Opat Orren přistoupil k oltáři a ukázal rozechvělou rukou na holý kámen. Ramena se mu třásla hněvem. „Rouhání,“ zopakoval. „Rýt takové pohanské symboly do domu našeho Pána.“

Martin se sklonil ke kamenné desce, do níž bylo vyryto slunce s paprsky a dále spirály, kruhy a zvláštní spleť tvary, všechny zjevně pohanské.

„Proč tito zbožní lidé spáchali takový hřích?“

„Myslím, že to neudělali obyvatelé Highglenu,“ řekl Martin.

Přejel po oltáři dlaní. Pod špičkami prstů cítil stáří rytin a jejich časem ohlazené okraje. Očividně byly letité. Martin si vzpomněl na vozkovo tvrzení, že tahle vesnice je prokletá a že tu bývalo posvátné místo dávných Keltů, jejichž obří kameny lze stále najít v mlžných lesích okolní vysočiny.

Narovnal se. Jeden z těch kamenů určitě dovlekli do vesnice a použili ho jako oltář zdejšího kostela.

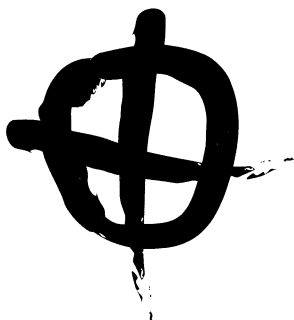
„Pokud to neudělali místní lidé, jak tedy vysvětlíte toto?“ zeptal se opat. Přešel ke stěně za oltářem a máchl rukou k velkému znaku. Tento

symbol byl namalován nedávno a podle nahnědle červené barvy přímo krví. Tvořil ho kruh protatý křížem.

Takové znaky už Martin viděl na pohřebních kamenech a starých rozvalinách. Šlo o posvátný symbol keltských kněží.

„Pohanský kříž,“ řekl Martin.

„Stejný jsme našli na ostrově, nakreslený na všech dveřích.“

„Ale co z toho plyne?“

Opat sevřel v prstech stříbrný křížek, který měl pověšený kolem krku. „Je to, jak se král obával. Hadi, kteří zaplavovali Irsko a které vyhnal z našeho ostrova svatý Patrik, dorazili k těmto břehům.“

Martin věděl, že opat nemluví o skutečných hadech, ale o pohanských kněžích, kteří nosili hole stočené jako hadi: o druidských vůdcích dávných keltských obyvatel. Svatý Patrik obrátil pohany na křesťanskou víru, nebo je vyhnal z Irska.

To se však odehrálo už před šesti stoletími.

Martin se otočil a vyhlédl z kostela k mrtvé vesnici. V hlavě mu zněla Girardova slova. *Ten chlapec vyhladověl s plným žaludkem.*

Nic tu nedávalo smysl.

Opat za ním zamumlal: „Všechno musíme spálit a půdu zasolit.“

Martin přikývl, ale rostla v něm neurčitá obava. Dokáže sebežhavější plamen opravdu zničit zdejší zhoubu? Nevěděl to jistě, ale o jedné věci nepochyboval.

Ještě není po všem.

Otec Marco Giovanni se ukrýval v temném kamenném lese.

Masivní mramorové sloupy podpíraly strop baziliky svatého Petra a rozdělovaly ji do jednotlivých kaplí, oddílů a výklenků. Posvátný prostor vyplňovala díla mistrů: Michelangelova *Pieta*, Berniniho baldachýn a bronzová socha svatého Petra na trůně.

Marco věděl, že není sám. Je tu s ním dravec, který číhá na svou kořist, s největší pravděpodobností nedaleko od zadní stěny kostela.

Před třemi hodinami dostal vzkaz kolegy archeologa, který rovněž sloužil církvi, svého bývalého učitele na Řehořově univerzitě v Římě. Měl se tu s ním setkat přesně o půlnoci.

Jak se však ukázalo, byla to léčka.

Opíral se zády o pilíř a pravou ruku si tiskl pod levou paži ke krvácejícímu boku. Utrpěl ránu zasahující až k žebrům. Přes prsty mu prýštila horká tekutina. V levé ruce pevně třímал důkaz, který potřeboval, dávný kožený váček, ne větší než měšec na mince.

Když se pohnul, aby vyhlédl do chrámové lodi, mezi prsty mu opět vytekla krev a skápla na podlahu. Už nemohl čekat ani chvíli, jinak ztratí příliš mnoho sil. Tiše se pomodlil, odrazil se od sloupu a vyběhl temným chrámem k papežskému oltáři. Každý krok mu působil prudkou bolest v boku. Nebyl to nůž, co mu způsobilo zranění, ale šíp, který se zabodl do vedlejší dřevěné lavice. Krátký, silný a černý. Ocelový šíp z kuše. Marco si ho ze svého úkrytu dobře prohlédl. U základny šípu blikala malá červená dioda jako oko lité šelmy.

Nenapadlo ho, co jiného by mohl udělat, a tak se jednoduše přikrčil a utíkal. Věděl, že s největší pravděpodobností zemře, ale tajemství, které držel, bylo důležitější než jeho život. Musí se živý dostat k druhému východu, najít hlídku Švýcarské gardy a nechat informovat Svatý stolec.

Nedbal na svou hrůzu ani bolest a pokračoval v běhu.

Papežský oltář stál přímo před ním. Bronzový baldachýn navržený Berninim spočíval na kroucených sloupech. Marco zatočil doleva a zamířil do transeptu. Už viděl mohutný Památník Alexandra VII. a dveře schované pod ním.

Tudy se dostane přímo na Piazza Santa Marta.

Kéž by tak...

Zásah do břicha ukončil veškeré naděje. Marco se zapotácel a sklopil oči. Nebyl zasažen pěstí. Z košile mu trčel ocelový šíp s plastovými pírkami. Bolest se dostavila o zlomek vteřiny později a rozšířila se jako požár do celého těla. I z tohoto šípku blikalo ohnivé oko. Dioda byla umístěna na hranaté krabici u základny šípku.

Marco klopýtl. Pohyb stínu u dveří odhalil postavu oblečenou do pestré uniformy Švýcarské gardy, bezpochyby jako převlek. Vrah sklonil kuši a vykročil od krytého východu, kde dosud ležel.

Marco ustoupil k oltáři a připravoval se na úprk zpátky chrámovou lodí. Všiml si však dalšího muže v uniformě Švýcarské gardy. Právě se skláněl nad lavicí a vytrhoval z ní zabodnutý šíp.

Hrůza na chvíli překonala i palčivou bolest v břiše. Marco se otočil k pravému transeptu, ale i tady mu únikovou cestu odřízla postava s kuší v ruce, která právě vystoupila ze zpodělnice.

Byl v pasti.

Půdorys baziliky připomínal kříž, jehož tři ramena teď blokovali útočníci. Zbývala poslední možnost, prchnout k apsidě, k vrcholu kříže. Ten však končil slepě.

Přesto k němu Marco vyběhl.

Před ním se zvedal oltář, masivní pozlacený monument se svatými a anděly, v němž se nacházelo dřevěné Petrovo křeslo. Oválné alabastrové okno nad ním znázorňovalo Ducha svatého v podobě holubice.

Okno však bylo temné a nenabízelo žádnou naději.

Marco se k němu otočil zády a rozhlédl se kolem. Po jeho levici byla hrobka Urbana VIII. Z papežovy mramorové hrobky vystupovala socha kostlivé smrtky symbolizující konečný osud všech lidí... a nejspíš i Markův.

Zašeptal latinsky: „*Lilium et Rosa*.“

Lilie a růže.

Ve dvanáctém století po sobě zanechal irský světec jménem Malachiáš proroctví o všech papežích od své současnosti do konce světa. Podle jeho vidění bude celkem sto dvanáct papežů. Každého popsal krátkou hádankovitou narážkou. Urbana VIII., který se narodil pět století po Malachiášově smrti, pojmenoval „lilie a růže“. A jako všechna jeho proroctví, i tohle se ukázalo být správné. Papež Urban VIII. se narodil ve Florencii, v jejímž erbu je červená lilie.

Nejvíce zneklidňující však byla skutečnost, že současný papež byl

předposlední položkou na Malachiášově seznamu. Podle proroctví následující hlava církve uvidí konec světa.

Marco v takové pohádky nikdy dříve nevěřil, ale když teď svíral v prstech drobný kožený váček, uvažoval, jak blízko je k opravdovému armageddonu.

Zaslechl kroky. Jeden z útočníků se blížil. Už mohl udělat jen jediné.

Jednal rychle. Přitlačil ruku na ránu, aby nenechával krvavou stopu, a vyběhl ke straně, aby ukryl to, co muselo být zachováno. Potom se vrátil do středu apsidy. Neměl jinou možnost, a tak si jen klekl, aby vyčkal na smrt. Kroky se blížily k oltáři. Do zorného pole vstoupila postava. Muž se zastavil a rozhlédl se.

Nebyl to žádný ze zabijáků.

A dokonce ani nikdo cizí.

Marco zasténal, což přilákalo pozornost příchozího. Muž ztuhl překvapením a přispěchal k němu.

„Marco?“

Marco byl příliš slabý, než aby se postavil na nohy, takže dokázal pouze zírat, momentálně uvězněný mezi nadějí a podezřením. Muž k němu ale běžel s jasně vepsanou starostlivostí ve tváři. Byl to Markův bývalý učitel, který domluvil toto půlnoční setkání.

„Monsignor Verona...“ zašeptal Marco a zapomněl na všechna podezření, protože mu jeho srdce říkalo, že tento muž by ho nikdy nezradil. Zvedl paži a otevřel prázdnou dlaň. Druhou svíral konec šípů z kuše, který měl stále zabodnutý v břiše.

Bliknutí světla přitáhlo Markovu pozornost. Spatřil, že červená dioda na luku náhle zablikala zeleně.

Ne...

Exploze jím mrštila přes mramorovou podlahu. Nechával za sebou kouřovou a krvavou stopu a šmouhu od vnitřností. Z břicha mu zbyla vykuřovaná troska. Dopadl na bok u úpatí oltáře. Pohnul očima a zakotvil pohledem na vysokém pozlaceném monumentu nad sebou.

Z mlhy jeho mysli se vynořilo jméno.

Petrus Romanus.

Petr Římský.

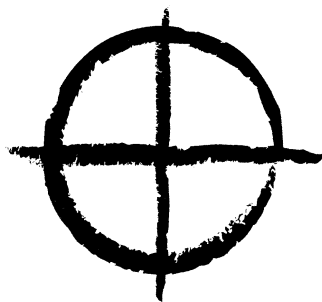
Tak znělo poslední jméno na Malachiášově seznamu – muž, který nastoupí na Petřův trůn po současném Svatém otci a stane se posledním papežem na zemi.

A protože Marco dnes v noci selhal, osud světa bude zpečetěn.

Zatmělo se mu před očima. Už nic neslyšel, ani neměl sílu promluvit. Ležel na boku a očima slepě hleděl přes apsidu k hrobce papeže Urbana a k bronzovému kostlivci vylézajícímu z jeho hrobky. Z kostnatého prstu se houpal váček, který Marco tak dlouho chránil. Vybavil si dávný znak vypálený do povrchu kůže.

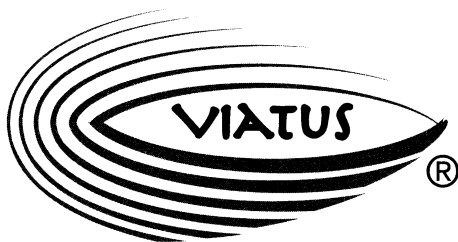
Váček obsahoval jedinou naději pro celý svět.

S posledním výdechem se pomodlil, aby tahle naděje stačila.

1. ČÁST

SPIRÁLA A KŘÍŽ

ÚTERÝ, 9. KVĚTNA – K OKAMŽITÉMU VYDÁNÍ

VIATUS SE ZAMĚŘUJE NA ZAJIŠTĚNÍ CELOSVĚTOVÉHO DOSTATKU POTRAVIN

OSLO, NORSKO (BUSINESS WIRE) – Viatus International, vůdčí petrochemická společnost, dnes oznámila otevření nového Oddělení biogenetického výzkumu a vývoje plodin.

„Posláním nového oddělení je vyvinout technologie, které zvýší zemědělskou produktivitu, aby pokryla rostoucí celosvětovou poptávku po potravinách, krmivu a palivu,“ prohlásil Ivar Karlsen, výkonný ředitel Viatus International.

„Zřízením nového oddělení plodinové biogenetiky,“ uvedl Karlsen, „se hodláme s touto výzvou utkat veškerými dostupnými zdroji a zřídit zemědělskou obdobu projektu Manhattan. Neúspěch nepřichází v úvahu – ani pro naši společnost, ani pro svět.“

V posledních letech patenty této společnosti v oblasti hybridizačních a transgenových technologií zvýšily výnosy obilí, kukuřice a rýže o 35 %. Viatus podle Karlsena doufá, že během dalších pěti let produktivitu ještě zdvojnásobí.

Karlsen vysvětlil nezbytnost nového oddělení během hlavní přednášky na Světovém potravinovém summitu v Buenos Aires. Citoval Světovou zdravotnickou organizaci a upozornil, že třetina celosvětové populace hladoví. „Ocitli jsme se v globální potravinové krizi,“ řekl. „Většina trpících žije ve třetím světě. Nepokoje a bouře se šíří po celé zeměkouli a dále destabilizují nebezpečné oblasti.“

Potravinová bezpečnost představuje podle Karlsena závažnější výzvu pro nové tisíciletí než problémy s ropou a vodou. „Z humanitárního pohledu i z hlediska globální bezpečnosti je zásadně

důležité, abychom inovacemi a novými biotechnologiemi urychlili produkci potravin.“

Předvoj na poli zemědělských novinek: Viatus International je jednou ze sta nejlepších společností podle časopisu *Fortune*. Sídlí v norském Oslu, byla založena roku 1802, dodává výrobky do 180 zemí světa a zasazuje se o zkvalitnění života prostřednictvím výzkumu a inovací. Na NYSE se s jejími akciemi veřejně obchoduje pod symbolem VI. Název Viatus je odvozen z latinských slov *via*, cesta, a *vita*, život.

1. kapitola

9. ŘÍJNA, 4.55

MALI, ZÁPADNÍ AFRIKA

Z hlubokého spánku vytrhla Jasona Gormana střelba. Trvalo mu další vteřinu, než si uvědomil, kde je. Zdálo se mu o tom, že plave v jezeře u otcova prázdninového domu v severní části státu New York. Moskytiéra, která obalovala jeho lůžko, a časně ranní chlad pouště ho však rychle vrátily do reality.

Spolu s výkřiky.

S bušícím srdcem odkopl tenkou přikrývku a odhrnul síť. Ve stanu Červeného kříže panovala naprostá tma, ale i přes celtovou stěnu viděl rudou záři ohně někde na východě uprchlického tábora. Vzápětí se objevily další plameny a tančily po všech čtyřech stěnách stanu.

Ach bože...

Přes veškerou paniku Jason věděl, co se děje. Na tohle ho upozorňovali ještě před odletem do Afriky. V minulém roce zaútočili tuarézští vzbouřenci i na jiné uprchlické tábory a vyrabovali je, aby získali jídlo. Ceny rýže a kukuřice se po celé republice Mali ztrojnásobily a hlavní město zachvátily nepokoje. Potraviny se staly v severních oblastech země novým zlatem. Tři miliony lidí čelily bezprostřední hrozbě smrti hladem.

Proto sem přijel.

Jeho otec sponzoroval experimentální farmu, která zaujímala dva a půl hektaru půdy na severní straně tábora. Financovala ji společnost Viatus a dohlíželi na ni biologové a genetici z Cornellovy univerzity. Měli tu zkušební pole s geneticky modifikovaným obilím pěstovaným na vyprahlé půdě oblasti. První úrodu sklídili zrovna minulý týden – vyrostla jen s třetinovým množstvím vody ve srovnání s obvyklým obilím. Nejspíš se ta zpráva donesla i tam, kam neměla.

Jason vyběhl bosý ze stanu. Měl na sobě pořád krátké khaki kalhoty

a volnou košili, v nichž padl večer na lůžko. Ve tmě před rozbřeskem byl požár jediným zdrojem světla.

Zřejmě vyřadili z provozu generátory.

Tmou zněla palba z automatických zbraní a výkřiky. Všude kolem se míhaly stíny postav uprchlíků. Nebyl to však organizovaný úprk, ale divoké přelévání z jednoho směru do druhého. Výstřely k nim doléhaly ze všech stran a nikdo netušil, kam by měl prchat.

Jason ano.

Krista je stále ve výzkumném zařízení. Před třemi měsíci se s ní setkal ještě ve Státech během instruktáže. Jeho lůžko se sítí proti moskytům začala sdílet teprve minulý měsíc. Včera večer k němu ale nepřišla. Plánovala, že stráví celou noc dokončováním nějakých testů DNA v čerstvě sklizených obilovinách.

Musí se k ní dostat.

Postupoval proti davu k severní straně tábora. Jak se obával, střelba i plameny zuřily s největší intenzitou právě tam. Vzbouřenci měli v úmyslu uloupit úrodu. Pokud se nesetkají s odporem, nikdo nemusí zahynout. Ať si to obilí vezmou. Pak zmizí do noci tak rychle, jako se vynořili. Stejně by obilí museli zničit. Nebylo dokonce ani zamýšleno ke konzumaci, dokud neproběhnou další studie.

Zabočil za roh a zakopl o první tělo patřící mladému chlapci. Ležel v uličce mezi chatrčemi, které tu sloužily jako domovy. Chlapce zastřelili a poté pošlapali. Jason se odtáhl od těla a vyhrabal se na nohy. Dal se na útěk.

Po dalších sto metrech dospěl k severnímu okraji tábora. Všude se válela těla, jedno na druhém, muži, ženy i děti. Jako na jatkách. Některá doslova roztržená vejpuř střelbou z kulometů. Za scénou masakru stály plechové ubikace výzkumného zařízení jako tmavé lodě uprostřed zápa-doafrické savany. Nesvítla v nich žádná světla, jen plameny.

Krista...

Jason navzdory úmyslu běžet dál ztuhl na místě. Proklínal svou zbabělost, nedokázal se však pohnout. Oči mu zalily slzy vlastní bezmoci.

Pak se za ním ozvalo dunivé tepání. Otočil se přesně v okamžiku, kdy se nad táborem objevily dva vrtulníky. Určitě šlo o vládní síly z nedaleké základny. Viatus rozdával pytle dolarů na patričních místech, aby si zajistil mimořádnou ochranu.

Jason rozechvěle vydechl. Vrtulníky vzbouřence jistě zaženou. Jeho sebe-důvěra vzrostla. Přikrčil se a rozběhl se přes planinu. Mířil k nejbližší ubi-

kaci necelých sto metrů od něj. Tam se skryje v hlubších stínech a Kristina laboratoř je hned v další budově. Modlil se, aby v ní zůstala schovaná.

Když dospěl k zadní plechové stěně, tmu za ním prořezalo oslnivé světlo reflektoru z první helikoptéry, které přejelo po uprchlickém táboře. Jason znovu vydechl.

Tohle by rebely mělo vylekat.

Vtom se z obou stran vrtulníku rozezněly dávky kulometné palby. Jason znehybněl. To nebyl žádný chirurgicky přesný útok proti útočícím vzbouřeckým silám. Šlo o kompletní masakr.

Druhý vrtulník se stočil ke straně a začal kroužit po obvodu tábora. Ze zadního poklopu se k zemi řítily soudkovité předměty, které po dopadu vybuchovaly a vysílaly k obloze záplavu plamenů. Výkřiky zazněly ještě hlasitěji. Jason si všiml jednoho muže prchajícího do pouště. Byl nahý, ale hořela mu kůže. Ohnivě bomby se blížily k Jasonovu stanovišti.

Otočil se a rozběhl se kolem ubikace.

Před sebou měl pole a sýpky, ale viděl, že tam bezpečí nenajde. Na protější straně lánů s obilím se pohybovaly temné postavy. Věděl, že bude muset riskovat běh přes otevřené prostranství, aby se dostal ke Kristině laboratoři. Její okna zůstávala tmavá a jediný vchod byl obrácený k otevřeným polím.

Na okamžik se zastavil, aby nabral síly. Za chvíli může být uvnitř budovy. Než se ale stačil pohnout, na vzdálenější straně pole vyšlehly další plameny. Řada mužů s plamenomety začala likvidovat dosud ne sklizenou úrodu.

Co se tu sakra děje?

Napravo od něj vybuchla věž sýpky a k nebi se vznesl divoký ohnivý vír. Jason využil chvilkového rozptýlení pozornosti, vyřítit se k otevřeným dveřím ubikace a proběhl jimi.

Ve světle ohňů vypadala místnost neporušeně a téměř spořádaně. Zadní polovinu stavení vyplňovaly všechny možné vědecké přístroje potřebné ke genetickému a biologickému výzkumu: mikroskopy, centrifugy, inkubátory, termocyklery a vany na gelovou elektroforézu. Napravo se nacházely kóje s bezdrátovými laptopy, satelitní komunikační přístroje a dokonce i záložní baterie.

Baterie dosud dodávaly energii jedinému laptopu, na jehož monitoru právě běžel spořič obrazovky. Laptop ležel v Kristině kóji, ale po Jasonově přítelkyni nebylo nikde ani stopy.

Jason přiběhl k počítači a přejel palcem po touchpadu. Spořič zmizel a objevila se otevřená e-mailová schránka. I ta patřila Kristě.

Jason se rozhlédl po místnosti.

Určitě utekla, jenže kam?

Rychle se připojil k vlastní e-mailové schránce a natukal adresu otcovy kanceláře na Capitol Hillu. Tajil dech a rychle několika stručnými větami popsal útok. Kdyby se mu nepodařilo utéct, chtěl po sobě zanechat nějaký záznam. Těsně před odesláním vzkazu si všiml, že na obrazovce jsou otevřené Kristiny soubory. Přiložil je ke své zprávě. Krista by nechtěla, aby o ně přišla.

E-mail se nepodařilo okamžitě odeslat. Přiložený soubor byl velký a bude vyžadovat minutu, než se jeho data přesunou do ústředního počítače. Jason nemohl čekat. Doufal, že baterie vydrží dost dlouho na to, aby zpráva stihla odejít.

Otočil se ke dveřím. Neměl tušení, kam zmizela Krista. Doufal, že utekla do okolní pouště. Měl v úmyslu udělat totéž. Kolem tábora je hotové bludiště zpola vyschlých koryt a stružek. Tam se může v případě nutnosti ukrývat celé dny.

Vyběhl k východu, ale vtom mu cestu zablokovala jakási postava. Jason zalapal po dechu a uskočil. Postava vstoupila do ubikace a překvapeně zašeptala.

„Jasone?“

Tělem mu projela úleva.

„Kristo...“

Vyběhl k ní s rozevřenou náručí, aby ji objal. Ještě pořád mohou utéct.

„Ach, Jasone, díkybohu!“

Zdalo se, že sdílí jeho úlevu – dokud nezvedla pistoli a nestřelila ho třikrát do hrudi. Ucítil tři údery, které ho odhodily dozadu na podlahu. Následovala palčivá bolest, po níž noc potemněla ještě víc. Jako z velké dálky k němu doléhala palba, exploze a další výkřiky.

Krista se k němu sklonila. „Tvůj stan byl prázdný. Už jsme mysleli, že jsi utekl.“

Rozkašlal se. Nedokázal odpovědět, protože se mu ústa zalila krví.

Zdalo se, že ji jeho mlčení uspokojilo, protože se otočila na podpatku a vyrazila zpátky do noci plné ohně a smrti. Na okamžik se ještě zastavila ve dveřích, s postavou vyrýsovanou na plamenném pozadí, a poté zmizela ve tmě.

Jason se pokoušel pochopit, co se právě stalo.

Proč?

Pohlcovala ho temnota a odpověď na tuto otázku mu zůstala odepřena. Ještě něco však zaslechl. Laptop v sousední kóji zapípal. Jeho vzkaz byl odeslán.

2. kapitola

10. ŘÍJNA, 7.04

LES PRINCE WILLIAMA

VIRGINIE

Potřeboval větší rychlost.

Velitel Grayson Pierce se sklonil nad úzkými řídkými motocyklu a smykem projel ostrým zákrutem. Naklonil svou sto osmdesát centimetrů vysokou postavu do zatáčky, až si málem odřel koleno o zem.

Se zaburácením motoru přidal plyn a narovnal se. Jeho cíl ujížděl padesát metrů před ním na menší hondě. Gray ho pronásledoval na starším modelu Yamaha V-Max. Oba motocykly poháněly motory V-4, ale Grayův stroj byl větší a těžší. K dopadení kořisti bude potřebovat všechny síly.

A taky možná trochu štěstí.

Ocitli se na krátkém rovném úseku parku v Lese prince Williama. Dvouproudovou silnici lemovaly vysoké buky a osiky a tvořily nádhernou kulisu, zvláště teď v říjnu, kdy listy zářily všemi barvami. Minulou noc bohužel většinu listů odvála bouřka a pokryla asfalt kluzkou vrstvou.

Gray ještě přidal plyn a cítil, jak zrychluje. Motorka vystřelila po rovném úseku jen s nepatrným kolísáním a prostřední přerušovaná čára se slila do rozmazané šmouhy.

I druhý muž ale vytěžil z rovného úseku maximum. Silnice až dosud připomínala spíš horskou dráhu plnou ostrých zatáček, smrtících serpentin a prudkých svahů. Hodinová honička byla nemilosrdná a vyčerpávající, ale Gray nemohl dovolit, aby mu cíl unikl.

Pronásledovaný zpomalil před další zatáčkou a vzdálenost mezi nimi se zmenšila. Gray odmítal ubrat plyn. Možná si počínal nerozumně, ale znal možnosti svého stroje. Po jeho získání si ho nechal vybavit několika doplňky od jednoho z inženýrů DARPY – Oddělení výzkumu a vývoje při ministerstvu obrany.

Dlužili mu laskavost.

Grayova vlastní jednotka, nazvaná Sigma, byla prodlouženou paží tohoto oddělení. Patřili k ní bývalí vojáci ze Speciálních sil, kteří prošli školením v řadě vědeckých oborů, aby fungovali jako tajní agenti v terénu.

Mezi doplňky motocyklu patřil i displej vestavěný do Grayovy helmy. Přes vnitřní stranu krytu mu po levé straně blikaly údaje o rychlosti, otáčkách motoru, rychlostním stupni a teplotě oleje. Napravo se posunovala navigační mapa s daty o nejlepších možných poměrech rychlostního stupně a rychlosti pro daný terén.

Gray koutkem oka sledoval, jak se ručička tachometru přesouvá do červené zóny. Navigační mapa varovně zablikala. Blížil se k zatáčce příliš rychle.

Nedbal na čísla a nezpomaloval.

Vzdálenost mezi oběma motorkami se ještě snížila.

Při vjezdu do zatáčky je dělilo třicet metrů.

Jezdec před ním naklonil stroj ke straně a s burácejícím motorem se prohnal zákrutem. O pár vteřin později k němu dorazil Gray. Snažil se získat k dobru další metr tím, že si najel přes střední pruh do protisměru. Takhle časně našťestí na zdejších silnicích nebyl žádný provoz.

To se bohužel nedalo říct o divokých zvířatech.

Za rohem se na krajnici cesty krčila černá medvědice s mládětem. Oba medvědi měli zabořené čenichy v papírovém pytlíku od McDonalda. První motorka je bleskurychle minula. Náhlý hluk medvědici polekal, takže se zvedla na zadní tlapy. Mládě však zareagovalo na základě čirého instinktu a dalo se na útěk – přímo na silnici.

Gray nemohl projet včas. Neměl na vybranou a musel strhnout motocykl do smyku. Z pneumatik se zakouřilo. Doklouzal k jílovité hlině na protější krajnici, pustil motorku a odrazil se od ní. Setrvačností přejel po zádech přes vlhké listí ještě o dvacet metrů dál. Motorka za ním narazila s hlasitou ránou do kmene dubu.

Gray se zastavil v mokré strouze a ohlédl se. Viděl, jak medvědice i s mládětem mizí v lese. Pro dnešek zjevně měli hamburgerů dost.

Ozval se jiný hluk.

Řev rychle se blížící motorky.

Gray se narovnal. Jeho cíl se o kus dál na silnici otočil a řítit se zpátky k němu.

No skvělé...

Rozepnul si přezku pod bradou a strhl si z hlavy helmu.

Druhý stroj dojel až k němu a prudce zabrzdil těsně před ním. Jezdec přitom zvedl přední kolo do vzduchu. Byl to poměrně malý muž, ale svalnatý jako pitbull. Jen co motorka zastavila, sundal si helmu i on. Objevila se dohola ostříhaná hlava, která zamračeně shlížela na Graye.

„Jsi celý?“

Byl to Monk Kokkalis, Grayův kolega ze Sigmy a jeho nejlepší přítel. Ve tváři měl vepsanou starost a obavy.

„Nic mi není. Nečekal jsem na silnici medvědy.“

„Kdo by čekal?“ Monk se široce usmál a zvedl motorku na stojánek. „Nemysli si ale, že se vyzuješ z naší sázky. O přírodních překážkách jsi nic neříkal. Po konferenci platíš večeři. Pořádné steaky a to nejčernější pivo, jaké mají v té restauraci u jezera.“

„Dobře. Ale chci odvetu. Měl jsi nespravedlivou výhodu.“

„Výhodu? Já?“ Monk si strhl jednu rukavici, aby obnažil protězu. „Chybí mi ruka. A taky pořádný kus dlouhodobé paměti. A navíc jsem byl rok na neschopence. To je tedy výhoda za všechny prachy!“

Pořád se však usmíval a podal Grayovi nejmodernější protězu ruky, pocházející přímo z dílny DARPY. Gray nabízenou ruku přijal a cítil, jak se mu chladný plast pevně svírá kolem dlaně. Tyhle prsty dokázaly drtit vlašské ořechy.

Monk ho vytáhl na nohy.

Gray si smetl mokré listy z kevlarového obleku, když tu mu v náprsní kapse zazvonil telefon. Vytáhl ho a podíval se, kdo volá. Stiskl rty.

„Ústředí,“ řekl Monkovi a zvedl telefon k uchu. „Tady velitel Pierce.“

„Pierci? To je dost, že jste se ozval. Během poslední hodiny jsem vám volal už čtyřikrát. A smím se zeptat, co děláte uprostřed lesa ve Virginii?“ ozval se Grayův nadřízený, Painter Crowe, ředitel Sigmy.

Gray se pokoušel vymyslet nějakou přijatelnou odpověď a ohlédl se po motorce. Nepochybně ho prozradilo její GPS. Chtěl Painterovi vysvětlit svoje důvody, ale neměl adekvátní výmluvu. Poslali je s Monkem z Washingtonu do Quantika na konferenci o bioterorismu. Dnes probíhal druhý den programu a Gray s Monkem se rozhodili vynechat dopolední přednášky.

„Nechte mě hádat,“ pokračoval Painter. „Jste na zábavní projížďce?“

„Pane...“

Ředitelův přísný tón se o něco zjemnil. „Pomohlo to Monkovi?“

Painter si jako obvykle domyslel pravdu. Ředitel měl vsutku zázračnou schopnost správně zhodnotit každou situaci. Dokonce i tuhle.

Gray se ohlédl na svého přítele. Monk stál opodál s rukama založenýma na prsou a s ustaraným výrazem. Měl za sebou těžký rok. V nepřátelském výzkumném zařízení ho zmrzčili tím, že mu odstranili část mozku a zničili paměť. Ačkoliv se do značné míry zotavil, stále mu ve vzpomínkách zůstávala bílá místa a Gray věděl, že to jeho přítele trápí.

Během posledních dvou měsíců se pomalu vracel k plnění svých povinností v Sigmě, byť jen omezených. Pracoval hlavně v kanceláři a dostával přiděleny menší úkoly zde ve Státech. Jeho povinnosti byly omezeny na získávání informací a zpracování dat, často po boku manželky, kapitánky Kat Bryantové, která rovněž pracovala na ústředí Sigmy a původně působila ve zpravodajské službě námořnictva.

Gray věděl, že se Monk snaží dělat něco víc a získat zpátky život, který mu ukradli. Všichni se k němu chovali jako ke křehké porcelánové váze a Monk se ježil při sebemenším soucitném pohledu nebo šeptem pronesených povzbudivých slovech.

Proto Gray navrhl tenhle závod parkem na hranicích Quantické základny námořních sil. Jednalo se o příležitost, jak vypustit trochu páry, připomenout si akci a zariskovat si.

Gray zakryl mluvítko dlaní a spíš naznačil, než řekl: „Painter je našťvaný.“ Monk se široce usmál.

Gray si znovu přiložil mobil k uchu.

„Slyšel jsem vás,“ řekl jeho nadřízený. „A jestli jste se už dostatečně vyblbli, potřebuju, abyste se ještě dnes odpoledne vrátili na velitelství. Oba.“

„Ano, pane. Mohu se zeptat, o co se jedná?“

Následovala dlouhá odmlka, během níž ředitel zvažoval odpověď. Když konečně promluvil, bylo jasné, že pečlivě volí slova. „Jedná se o původního majitele vaší motorky.“

Gray střelil pohledem k havarovanému stroji. *Původní majitel?* Vybalil si noc před dvěma lety, kdy se po klidné předměstské ulici rozeznělo burácení motocyklu, který se řítí se zhasnutými reflektory a nesl smrtící vražedkyni s nejistým posláním.

Gray musel polknout, aby našel ztracený hlas. „Co je s ní?“

„Řeknu vám to, jakmile se sem vrátíte.“

13.00

WASHINGTON

O několik hodin později už byl Gray osprchovaný, převlečený do džín a trička a seděl v místnosti se satelitním sledováním velitelství Sigmy. Byli tu s ním Painter i Monk. Na obrazovce zářila digitální mapa s pokřivenou červenou linkou vedoucí z Thajska do Itálie.

Trasa vražedkyně končila v Benátkách.

Sigma ji sledovala déle než rok. Její polohu označoval malý červený trojúhelník na počítačovém monitoru. Zářil uprostřed satelitní mapy Benátek. Budovy, křivolaké uličky a mořské kanály byly zobrazeny v přesných detailech až po drobné gondoly zamrzlé v daném časovém okamžiku na místě. V rohu monitoru svítil čas spolu s přibližnou zeměpisnou šířkou a délkou:

10.52.45 GMT, 9. ŘÍJNA

41°52'56,97" S.Š.

12°29'5,19" V.D.

„Jak dlouho už je v Benátkách?“ zeptal se Gray.

„Přes měsíc.“

Painter si unaveně projel rukou vlasy a podezřívavě přimhouřil oči. Vypadal vyčerpaně. I ředitel měl za sebou náročný rok. Příliš mnoho hodin strávených v kancelářích a na různých schůzích se podepsalo na jeho bleďosti, takže jeho indiánské předky prozrazovaly jen ostře řezané rysy tváře a pruh bílých vlasů v jinak černé kštici, který připomínal zastrčené ptačí pero.

Gray si prohlížel mapu. „Víme, kde bydlí?“

Painter zavrtěl hlavou. „Někde v oblasti Santa Croce. Je to jedna z nejstarších čtvrtí Benátek, ne příliš turistická. Bludiště mostů, uliček a kanálů. Místo jako stvořené pro úkryt.“

Monk seděl kousek stranou a upravoval si spoje své protézy. „Proč si Seichan vybrala ze všech míst na světě právě tohle město?“

Gray se podíval do rohu monitoru, kde byla fotografie sledovaného objektu, ženy před třicítkou. Rysy tváře prozrazovaly vietnamské a evropské, patrně francouzské, předky. Bronzová pleť, štíhlá postava, plné rty. Když se s ní Gray před třemi lety setkal poprvé, málem ho zabila: střelila ho z bezprostřední blízkosti do hrudi. I teď si ji představil v tom samém

přiléhavém obleku s límcem ke krku, který obepínal její mrštné tělo a naznačoval tvrdé svaly i měkké křivky, jež se skrývaly pod ním.

Také si vzpomněl na jejich poslední setkání. Zajala a uvěznila ji americká armáda, když se zotavovala po těžké ztrátě krve a náročné operaci břicha. Tehdy jí Gray pomohl uprchnout, aby jí splatil dluh, protože mu předtím zachránila život – její svoboda však nebyla zadarmo.

Během chirurgického zákroku jí Grayův nadřizený nechal do břicha tajně umístit polymerový čip. Jednalo se o podmínku, pod níž mohla být vůbec puštěna na svobodu, a pojistku, že budou schopni sledovat její pohyb. Byla příliš důležitá, než aby ji nechali jednoduše odejít, příliš spjatá s tajemnou teroristickou sítí známou jako Bratrstvo. Nikdo nic netušil o skutečných vůdcích této organizace, jenom že je mimořádně nebezpečná a má buňky po celém světě.

Seichan tvrdila, že je dvojitá agentka s úkolem proniknout do Bratrstva a zjistit, kdo ve skutečnosti řídí jeho operace. Nenabídla však žádný důkaz kromě svého slova. Gray předstíral, že ji nechává utéct, a neřekl jí nic o implantovaném čipu, který poskytoval americké zpravodajské službě šanci dozvědět se o Bratrstvu víc.

Gray měl nicméně podezření, že Seichanino rozhodnutí přesunout se do Benátek nemá s Bratrstvem nic společného. Cítil na sobě pohled Paintera Crowea, jako kdyby ředitel čekal, až Gray přijde s nějakou odpovědí. Painterova tvář zůstávala nehybná a bezvýrazná, ale třpyt v jeho ledově modrých očích naznačoval, že jde o zkoušku.

„Vrací se na místo činu,“ řekl Gray a narovnal se.

„Cože?“ zeptal se Monk.

Gray kývl k mapě. „V Santa Croce jsou i budovy nejstarších částí Benátské univerzity. Před dvěma lety zavraždila kurátora muzea spojeného právě s touto univerzitou. Chladnokrevně ho zabila, i když pak tvrdila, že to bylo nezbytné, aby ochránila jeho rodinu. Manželku a dceru.“

Painter Grayova slova potvrdil. „V té oblasti opravdu žije kurátorova dcera s matkou. Máme tam svoje lidi, kteří se pokoušejí zjistit přesnou Seichaninu polohu. Ten čip je ale pasivní. Nemůžeme ji lokalizovat blíž než na tři čtvereční kilometry. Pro případ, že by se ukázala, sledujeme rodinu zavražděného. Vzhledem k tomu, kdo všechno ji hledá, se Seichan jistě drží při zemi a patrně používá převlek.“

Gray si vzpomněl na napětí v Seichanině hlase, když se snažila ospravedlnit chladnokrevnou vraždu správce muzea. Možná ji do Benátek při-

lákala spíš provinilost než Bratrstvo. Jenže co má za lubem? A co když se Gray mýlí? Co když je to od ní celé jen vynikající lest? Seichan byla mimořádně inteligentní a skvělý stratég.

Díval se na obrazovku.

Něco mu tady nesedělo.

„Proč mi to ukazujete?“ zeptal se. Sigma sledovala Seichan déle než rok, tak proč tak náhlé a naléhavé povolání na ústřední velitelství?

„Od NSA se k nám přes nového ředitele DARPY doneslo, že vzhledem k nedostatku skutečných zpravodajsky cenných údajů získaných ze Seichanina propuštění na svobodu ztratili ti nahoře trpělivost a vydali pokyn k jejímu opětovnému zatčení. Má být dopravena do výslechového střediska černých operací v Bosně.“

„To je šílené. Ona nikdy nepromluví. Nejlepší naděje zjistit něco konkrétního o Bratrstvu je právě tahle operace.“

„Souhlasím. Bohužel jsme jediní, kdo si to myslí. Kdyby DARPU stále řídil Sean...“

Painter se s bolestí v hlase odmlčel. Doktor Sean McKnight založil Sigmu a vedl DARPU v době, kdy byl čip implantován. Vloni však přišel o život při útoku na velitelství Sigmy. Nynější ředitel DARPY, generál Gregory Metcalf, byl na svém postu nový a dosud se vypořádával s politickými důsledky onoho útoku. Každou chvíli se střetal s Painterem a Gray tušil, že Painterera před vyhazovem chrání jen prezidentova podpora. I ta ale měla své hranice.

„Metcalf se odmítá pouštět do křížku s ostatními zpravodajskými úřady a v téhle záležitosti stojí na straně NSA.“

„Takže ji zadrží.“

Painter pokrčil rameny. „Pokud se jim to podaří. Netuší, s kým mají tu čest.“

„Nemám zrovna přidělený žádný úkol. Můžu se tam vydat a nabídnout pomoc.“

„Pomoc s čím? S jejím nalezením, nebo útekem?“

Gray zůstal zticha. Svářily se v něm smíšené pocity. „Udělám, cokoliv se po mně bude žádat,“ řekl nakonec přesvědčivě a významně se na Painterera podíval.

Ředitel zavrtěl hlavou. „Jestli vás Seichan uvidí v Benátkách, nebo třeba jen získá podezření, že tam jste, pochopí, že ji sledujeme, a ztratíme veškerou výhodu.“

Gray se zamračil. Věděl, že ředitel má pravdu.

Zazvonil telefon a Painter zvedl sluchátko. Gray byl za momentální vyrušení vděčný, protože si potřeboval utřídit myšlenky.

„Co se děje, Brante?“ zeptal se Painter. Poslouchal odpověď svého asistenta a rýha na jeho čele se prohloubila. „Přepojte ten hovor sem.“

Po chvíli Painter podal sluchátko Grayovi. „Volá poručík Rachel Veronová z Říma.“

Když Gray přebíral telefon a přikládal si ho k uchu, nedokázal potlačit překvapení. Mírně se odvrátil.

„Rachel?“

Okamžitě slyšel, že pláče. Nevzlykala, ale její angličtinu, za normálních okolností plynou, rozdělovaly zajímavé pomlky. „Grayi... potřebuji tvou pomoc.“

„Jistě. O co se jedná?“

Nemluvil s ní už několik měsíců. Déle než rok udržoval s touto černo-
vlasou poručicí romantický vztah a dokonce spolu mluvili i o manželství, ale nakonec se rozešli. Rachel zaměstnávala práci u italských karabiniéru a Gray měl zase profesní i osobní kořeny ve Státech. Ukázalo se, že je dělí příliš velká vzdálenost.

„Jde o strýčka Vigora,“ řekla. Další slova vychrlila, jako kdyby spěchala, než je dožene přívál slz. „Minulou noc došlo ve svatém Petru k výbuchu. Je v kómatu.“

„Můj bože, co se stalo?“

Rachel drmolila dál. „Zabili dalšího kněze, jednoho ze strýčkových bývalých studentů. Policie podezřívá teroristy, ale já nemůžu... nenechají mě... Nevěděla jsem, komu jinému zavolat.“

„To je v pořádku. Můžu se tam vypravit hned příštím letadlem.“ Gray se podíval na Paintera. Jeho nadřízený přikývl, aniž by potřeboval vysvětlení.

Monsignor Vigor Verona pomáhal Sigmě při dvou minulých operacích. Jeho znalosti archeologie a starověkých dějin byly v kombinaci s jeho konexemi uvnitř katolické církve pro úspěch obou misí zásadně důležité. Byli jeho velkými dlužníky.

„Děkuju, Grayi.“ Mluvila už o něco klidněji. „Přeпоšlu ti vyšetřovací spis. Pár detailů se ale v hlášení neuvádí. Sdělím ti je, jakmile sem dorazíš.“

Gray za řeči zakotvil pohledem na monitoru počítače, kde v centru Benátek stále blikala červená značka. Z rohu obrazovky mu pohled oplá-

cela fotografie Seichan s chladným a nasupeným výrazem. I Seichan už se v minulosti setkala s Rachel a jejím strýcem.

A teď je zpátky v Itálii.

Projela jí zlá předtucha.

Na celé situaci mu něco nehrálo. Cítil, že se v Itálii schyluje k bouři, ale netušil, odkud se přizhene. Byl si jistý jedinou věcí.

„Přijedu, jak to půjde nejrychleji,“ slíbil Rachel.

3. kapitola

10. ŘÍJNA, 19.28

ŘÍM, ITÁLIE

Poručík Rachel Veronová vyšla z nemocnice do večerního šera římského centra, zhluboka se nadechla chladného podzimního vzduchu a trochu se uvolnila. Vůně dezinfekce sotva překrývala pach chřadnoucích těl na lůžkách. Nemocnice byly vždy cítit strachem.

Poprvé za mnoho let dostala chuť na cigaretu, kterou by ze sebe vypudila obavy, jež v ní vzrůstaly s každou hodinou strýcova kómatu. Vigor měl zavedené nitrožilní infuze a přiložené elektrody snímaly jeho životní funkce. Jeho hrudí pohyboval dýchací přístroj. Vypadal o deset let starší, měl modřiny kolem očí a obvázanou hlavu, kterou mu navíc museli oholit. Lékaři jí vysvětlili, že strýc utrpěl subdurální hemoragii spolu s menší frakturou lebky. Proto pečlivě sledovali jeho nitrolebeční tlak. Magnetická rezonance neodhalila žádné poškození mozku, ale pacient zůstal v bezvědomí, což lékařům dělalo starosti. Podle lékařské a policejní zprávy Vigora přijali do nemocnice v polovičním deliriu. Než upadl do kómatu, s horečnou naléhavostí opakoval jediné slovo.

Morte.

Smrt.

Co to ale znamenalo? Věděl Vigor, co se stalo s tím druhým knězem? Nebo jen blouznil?

Nikdo se ho nemohl zeptat. Zůstal v bezvědomí.

Stejně jí to dělalo starosti. Po většinu dne ho držela za ruku, občas ji tiskla a modlila se, aby se objevily nějaké známky, že se její strýc zotavuje. Jeho prsty však zůstávaly ochablé a kůže studená, jako kdyby z jeho těla odešlo cosi životně důležitého a nechalo za sebou jen prázdnou schránku.

Rachel nejvíc ze všeho trápila skutečnost, že strýci nedokáže nijak pomoci. Vigor ji v podstatě vychoval a byl jediný blízký příbuzný, který

jí zůstal. Proto u něj seděla celý den a odešla od něj jen na chvílku, aby si zavolala do Spojených států.

Gray přiletí zítra ráno.

To byla jediná dobrá zpráva za uplynulých čtyřadvacet hodin. Ačkoliv nemohla Vigorovi pomoci po lékařské stránce, mohla využít dostupné zdroje, aby odhalila pravdu skrytou za tímto útokem.

Vyšetřování exploze ve svatém Petru se momentálně změnilo v chaotickou přetlačovanou mnoha úřadů, do něhož se zapojil každý od italské zpravodajské služby až po Interpol a Europol. Zdálo se, že se všichni shodují na jediném závěru: šlo o teroristický útok. Toto hodnocení bylo založeno především na posmrtném ohledání těla mrtvého kněze. Do čela mu totiž kdosi vypálil podivný symbol.

Někdo po sobě rozhodně nechal nějaký vzkaz. Jenže jaký a kdo? Zatím se k odpovědnosti za výbuch nepřihlásila žádná skupina.

Rachel věděla, že pravdu zjistí nejrychleji, pokud zahájí vlastní vyšetřování s užším a přesnějším zacílením, než jaké vykazoval momentální zmatek vyvolaný různými úřady.

Proto zavolala Grayovi. Ačkoliv byla taková žádost o pomoc z osobního hlediska zvláštní, Rachel bylo jasné, že k nalezení pravdy bude potřebovat celosvětové zdroje Sigmy, a také věděla, že sama uspět nemůže. Potřebovala někoho, komu může plně důvěřovat. Potřebovala Graye.

Byl ale ten telefonát skutečně jen profesionální?

Poslední myšlenku odsunula stranou a zaměřila na parkoviště, kde stál její malý modrý mini cooper. Nastoupila a vydala se přes Řím. Nechala si staženou střechu, aby jí čerstvý vzduch trochu pročistil hlavu, ale pak se před ní zařadil těžkopádný vyhlídkový autobus a vyfoukl na ni oblak zplodin.

Rachel sjela z hlavní silnice a proplétala se menšími uličkami lemovanými obchůdky, kavárnami a restauracemi. Měla v úmyslu jet k sobě domů, aby si odpočinula a utřídila si myšlenky před zítřkem, ale nakonec mimoděk zahrnula k Tibeře a za chvíli se před ní na opačném břehu vynořil lesklý dóm Svatopetrské baziliky.

Nechala se hustým provozem unášet k cíli. Od výbuchu byl celý Vatikán uzavřen veřejnosti. I papeže přesunuli z bezpečnostních důvodů na jeho letní sídlo v Castel Gandolfo. Nic z toho ale nezastavilo proud turistů a přihlížejících. Zvědavost jen přilákala další davy lidí.

Kvůli dopravní zácpě Rachel trvalo půl hodiny, než našla místo k zaparkování. Než se dostala k policejnímu zátarasu kolem slavného náměstí,

padla noc. Náměstí svatého Petra bylo obvykle plné zbožných lidí i turistů, ale nyní zůstávalo téměř liduprázdné. Mezi sloupy i na otevřeném prostranství patrolovalo jen pár policistů. Jeden z nich stál na stráži u egyptského obelisku, tyčícího se uprostřed náměstí. Všichni měli na ramenou pušky.

Rachel u zátarasu ukázala průkaz.

Policista se zachmuřil. Byl to muž ve středním věku, s nahrbenými rameny a výrazným břichem. Městská policie a vojenští karabiniéři spolu nevycházelí vždy nejlépe.

„Proč tu jste?“ zeptal se stroze. „Jak se tenhle útok týká oddělení pro kulturní dědictví?“

To byla dobrá otázka. Rachelin úřad vyšetřoval krádeže uměleckých děl a obchodování s nimi na černém trhu. Neměl nic společného s terorismem. Neměla tu co pohledávat. Vlastně byla dokonce kvůli spřízněnosti s jednou z obětí varována, aby se držela dál od místa činu.

Musela se ale podívat na vlastní oči.

Odkáslala si a ukázala před sebe. „Jsem tu, abych zkatologizovala a zdokumentovala místo exploze a potvrdila, že po bombovém útoku nedošlo ke krádeži žádného uměleckého díla.“

„Takže úředničina.“ Jeho hlas překypoval opovržením. Tiše, sám pro sebe dodal: „Není divu, že poslali ženskou.“

Rachel se nenechala vyprovokovat a vzala si zpátky svůj průkaz. „Jestli to je všechno, je docela pozdě a já mám hodně práce.“

Pokrčil rameny a ustoupil stranou, i když jen trochu. Musela se o něj otřít. Naklonil se nad ni a pokusil se ji zastrašit svou velikostí. Rachel tuhle hru dobře znala. V organizaci, která připomínala mužské bratrstvo, s ní často jednali buď jako s nevítaným vetřelcem, nebo jako s objektem dobovačských snah.

Vzkypěla v ní zlost, která na okamžik zastínila úzkost a obavy. Protáhla se kolem policisty, ale ještě předtím si dala záležet, aby zabořila podpatky do mužova nártu.

Překvapeně vyjekl a uskočil.

„*Scusi*,“ omluvila se chladně a šla dál, aniž se ohlédla.

„*Zoccola!*“ ulevil si policista.

Ignorovala ho a přešla prázdné prostranství. Po obou stranách ji obklopovaly Berniniho kolonády. Přistihla se, jak cestou kolem obelisku a fontán přidává do kroku. Mířila přímo k hlavnímu vchodu do baziliky. Nad hlavou jí do noci jasně zářil mohutný Michelangelův dóm.

Prošla mezi obřimi sochami svatého Petra a svatého Pavla, které stře-

žily vchod do baziliky, a podívala se na nápis pod apoštolem Pavlem držícím meč. Nápis v hebrejštině hlásal: „Vše mohu udělat s Ním, který mi dává sílu.“ Neuměla hebrejsky, ale jako malou holčičku ji ta slova naučil strýc Vigor. Nápis i vzpomínka na strýce ji trochu posílily.

S novým odhodláním došla po schodech ke vchodu do baziliky. Dveře nebyly zamčené. Prošla krytým sloupořadím a vstoupila do obří chrámové lodi, která se táhla do délky téměř dvou set metrů. Obklopilo ji přítmí, jímž problíkávaly jen plamínky votivních svící a přenosné zářivky osvětlující papežský oltář na opačném konci místnosti. I ze svého místa Rachel rozeznávala překřížené policejní pásy.

K výbuchu došlo v apsidě, v oblasti za hlavním oltářem. Vydala se prostřední uličkou, aniž by si všímala okolního umění, architektury a váhy dějin, jež ji obklopovaly. Soustředila se výhradně na svůj cíl.

Došla k oltáři a přistoupila k místu činu. Touto dobou tu nikdo nebyl. Během uplynulých dvou dnů prohledali okolí vyšetřovatelé a různí policejní experti se svými štětečky, igelitovými sáčky na důkazy, tampony, zkumavkami a chemikáliemi. Už se vědělo, že trhavinou byla hustá forma heptanitrokubanu z nové třídy silných výbušnin.

Rachel se při pohledu na ožehlý mramor zachvěla. Jiná stopa výbuchu tu nezůstala. I krev už očistili. Podlaha však byla stále označena páskami znázorňujícími odhadované siločáry exploze. Na vzdálenější straně apsidy označoval křídový obrys polohu těla otce Marka Giovanniho. Byl zraněn u úpatí oltáře svatého Petra, pod alabastrovým oknem zachycujícím holubici Ducha svatého.

Rachel si přečetla zprávu o mladém knězi. Byl to strýcův žák a také vatikánský archeolog. Podle policejní složky strávil poslední desetiletí v Irsku, kde zkoumal kořeny keltského křesťanství a studoval rané prolínání pohanských rituálů s katolickou vírou. Soustředil se konkrétně na postavu Černé madony, často chápané jako kombinaci pohanské Matky Země a Panny Marie.

Proč by se takový archeolog měl stát terčem útoku? Nebo šlo o náhodnou oběť? Ocítl se její strýc se svým studentem jen ve špatnou dobu na špatném místě?

Nic z toho nedávalo smysl.

Naprázdno polkla a otočila se. Strýce našli zhrouceného u papežského oltáře, sotva při vědomí, kam ho odhodila síla exploze.

Nechtěla poškodit místo činu, a tak ohrazenou oblast obešla. Její pozornost upoutaly nízké schody nalevo, které vedly k malé místnosti. Přesu-

nula se kolem pomníku papeže Pavla III. se sochami Spravedlnosti a Rozvážnosti, vytvořenými podle podob sestry a matky mrtvého papeže.

Zpomalila.

Co tu dělám?

Náhle na ni dolehlo drtivé ticho baziliky, připomínající klid hrobky, i tíha věku a smrti, řady hrobek kolem ní a pod ní. Nijak nepomáhalo, že na protější straně místa činu stála hrobka papeže Urbana VIII. Na monumentu se nacházela bronzová socha papeže s rukou pozvednutou v gestu požehnání. Pod nohama však měl hrobku, z níž stoupala bronzová kostra, jejíž ruka právě psala jméno zesnulého papeže na rozvinutý svitek.

Rachel se při tom pohledu znovu zachvěla.

Obvykle nebyla tak pověřčivá, ale když byl strýc Vigor sám blízko smrti... Co když ho ztratí?

Chtěla se odvrátit, ale nedokázala odtrhnout pohled od strašidelného symbolu smrti. Vtom si vzpomněla. Po zádech jí přeběhl mráz a na pažích jí naskákala husí kůže.

Smrt.

Zašeptala jediné slovo, které Vigor opakoval ve svém deliriu. „*Morte.*“

Prohlížela si bronzovou sochu na hrobce. Co když se jim Vigor snažil něco sdělit?

Spěšně obešla ohrazené místo zločinu a zamířila k opačné straně apsidy. Stoupla si na špičky, aby se podívala na sochu více zblízka, ale i když si ji prohlížela opravdu pozorně, přesto jí to málem uniklo, protože kožený provázek měl stejnou barvu jako starý bronz.

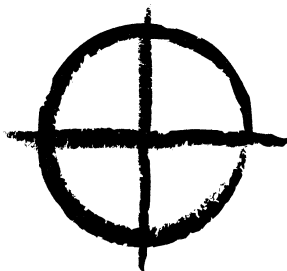
Navlékla si latexové rukavice a postavila se na okraj hrobky, aby se natáhla po provázku. Chytila jej a uvolnila drobný váček zpola skrytý za kostnatou dlaní Smrtky. Další krok, a už zase stála na pevné zemi. Má její objev nějaký význam? Nebo jde jen o ozdobu, kterou tu nechal nějaký věřící či turista?

Všimla si symbolu vypáleného do kůže. Nic jí neříkal. Jednalo se o hroubou spirálu jako na nějakém kouzelném talismanu.

Zklamaně váček otočila, ale vzápětí zatajila dech, když uviděla znamení, vypálené do kůže z téhle strany.

Kruh rozetnutý křížem.

Tenhle znak už viděla.

V pitevní zprávě, týkající se těla otce Marka Giovanniho.

Tentýž symbol kdosi vypálil do čela mrtvého kněze. Určitě byl ten kříž nějak významný, ale co znamenal?

Znala místo, kde by se měla podívat po odpovědi. Otevřela váček a vysypala si do dlaně jeho obsah. Zamračila se na jediný předmět, který vypadal jako malá zčernalá větvička. Přiblížila si ji k očím a okamžitě si uvědomila svůj omyl.

Ta větvička měla nehet.

Málem ji s hrůzou upustila.

To nebyla větvička.

Jednalo se o lidský prst.

14.55

WASHINGTON

Painter seděl u svého stolu v kanceláři bez oken a mezi prsty si pohrával s lahvičkou aspirinů. Za očima mu začínala tupá bolest, která předcházela plně rozvinuté migréně. Zatřásl lahvičkou a přál si, aby měl něco silnějšího, pokud možno doplněného o pořádnou sklenku skotské.

I to by ale v tu chvíli vyměnil za masáž krku od své přítelkyně. Lisa však bohužel byla zrovna na západním pobřeží, kam odjela navštívit svého bratra – horolezce v Yosemitekém národním parku. Nevrátí se dřív

než za týden. Painter se v její nepřítomnosti bude muset spokojit s útečnou v podobě extra účinných aspirinů.

Uplynulo hodinu analyzoval data a údaje, z nichž většina dosud zářila na obřích nástěnných LCD monitorech kolem jeho stolu. Přejel je pohledem a potisící zatoužil, aby jeho kancelář měla skutečné okno. Možná za to mohly jeho indiánské kořeny, že potřeboval kontakt s modrým nebem, stromy a prostým rytmem obyčejného života.

Na to si ale musel nechat zajít chuť.

Jeho kancelář byla spolu se zbytkem velitelství Sigmy pohřbena pod Smithsonovým hradem na National Mallu. Tajné zařízení zabíralo staré podzemní kryty z druhé světové války. Umístění nebylo náhodné. Nacházelo se v blízkosti jak nejvyšších míst v zemi, tak výzkumné kapacity institucí Smithsonova ústavu.

To vše by ale momentálně Painter obětoval za jediné okno. Během několika posledních let se však jednalo o jeho domov, a tak k němu přistupoval trochu otcovsky. Sigma se dosud plně nevzpamatovala po loňském útoku. Poškození sahalo hlouběji než k ožehnutým stěnám a zničenému vybavení. Washingtonská politika představovala spleť síť moci, ambicí a hořkých nepřátelství. Silní tu trhali slabé na kusy. A ať už to bylo spravedlivé nebo ne, Sigma v porovnání s ostatními zpravodajskými agenturami značně utrpěla.

Ještě horší bylo, že podle Painterova odhadu skutečné mozky stojící za útokem zůstávaly dosud na svobodě. Muž, který přepadení bezprostředně velel, šéf Obranné zpravodajské agentury, byl označen za osamělého hráče, ale Painter si tím nebyl tak jistý. Při organizování útoku ho někdo musel podporovat, někdo zapojený ještě hlouběji do sítě washingtonské politiky.

Jenže kdo?

Painter zavrtěl hlavou a podíval se na hodinky. Takové otázky budou muset počkat. Za pár minut vyrazí do dalšího střetu. Neměl chuť na zápolení, ale nemohl si vybírat. Už před dvěma hodinami proběhla vzrušená debata s Grayem Piercem. Gray chtěl s sebou do Itálie vzít Monka Kokkalisise, ale Painter si nebyl jistý, že je Monk připraven na operaci se vším všudy. Lékaři a psychologové měli o jeho zdravotním stavu stále pochybnosti.

Z Říma navíc zatím docházely jen útržkovité informace, takže Painter nevěděl s jistotou, který agent bude na tuto misi nejvhodnější – jaká vědecká disciplína by nejlépe doplnila Grayovu odbornost na poli biofyziky. Monk Kokkalis byl odborník na soudní lékařství a zatím se nezdálo,

že právě tohoto oboru bude zapotřebí. Gray to nakonec uznal a ustoupil, ale Painter ho neposlal samotného. Dokud nevyplují na povrch další podrobnosti, dostane Gray novou posilu.

Tak se taky stalo.

Zatímco Painter zvažoval, že spolkne další aspirin, na stole mu zabzučel interkom. Vzápětí se ozval Brantův hlas: „Řediteli, volá vás generál Metcalf.“

Painter tento telekonferenční hovor čekal, poté co si přečetl tajný e-mail od ředitele DARPY. Odevzdaně zapnul spojení a otočil se i s křeslem čelem k nástěnnému monitoru za sebou.

Temná obrazovka se rozzářila. Generál seděl za svým stolem. Gregory Metcalf byl Afroameričan, absolvent West Pointu a i v pětapadesáti letech zůstával statný a svalnatý jako za časů, kdy hrál předsunutého obránce ve školním fotbalovém týmu. Jeho věk prozrazovaly jen prošedivělé vlasy a brýle na čtení, které držel v levé ruce. Po jeho dosazení na místo ředitele DARPY se Painter rychle naučil nepodceňovat jeho inteligenci.

Přesto k sobě oba muži přistupovali se značnou obezřetností.

Generál se předklonil a bez jakéhokoliv úvodu se zeptal: „Četl jste hlášení o konfliktu v Africe, které jsem vám poslal?“

K čemu zbytečné zdvořilosti?

Painter pokynul k jednomu z nástěnných monitorů. „Ano. Navíc jsem si stáhl zprávu NATO o útoku na tábor Červeného kříže. Taky jsem si zjistil pár informací o společnosti, která vede tamější zkušební farmu.“

„Výborně. Takže vás nebudu muset seznamovat s detaily.“

Painter se nad tou blahosklonnou poznámkou naštětil. „Pořád ale nechápu, co to má společného se Sigmou.“

„Protože jsem vám to ještě neřekl, řediteli.“

Bolest za Painterovým okem se zhoršila.

Generál tukl do klávesnice před sebou. Obraz se rozpůlil a vedle generála se objevila fotografie zachycující mladého bělocha svlečeného do dlouhých trenýrek a zavěšeného na dřevěném kříži uprostřed zuhelnatělého, dýmajícího pole. Výjev spíše než ukřižování připomínal nějakého děsivého strašáka. V pozadí si Painter všiml suché africké savany.

„Ten mladík se jmenuje Jason Gorman,“ řekl Metcalf stroze.

Painter se zamračil. „Gorman. Příbuzný senátora Gormana?“

Painter na senátorovo jméno narazil už při procházení kontaktů společnosti Viatus. Sebastian Gorman byl předsedou senátního výboru pro

zemědělství, výživu a lesnictví a představoval mocného zastánce geneticky modifikovaných potravin jakožto prostředku, jak nakrmit hladovějící svět a dodávat nové zdroje biopaliv.

Generál si odkašlal, a přilákal tak Painterovu pozornost zpátky k sobě. „Tohle je třiačtyřicetiletý syn senátora Gormana. Má diplom z molekulární biologie rostlin a pracoval na doktorátu, ale do Mali odjel hlavně proto, aby otci dodával informace o tamějším projektu.“

Painter začínal chápat, proč tato věc dostala ve Washingtonu takovou prioritu. Celý Capitol Hill je jistě vzhůru nohama pod tlakem mocného senátora, který si přeje vědět, proč jeho syn přišel o život. Painter však stále nechápal úlohu Sigmy. Podle hlášení NATO útok podnikli vzbouření Tuaregové, jejichž kruté vojenské síly stále sužovaly tuto západoafrickou republiku.

Metcalf pokračoval: „Senátor Gorman obdržel od svého syna v to ráno, kdy došlo k útoku, e-mailovou zprávu. Ve vzkazu je několika stručnými větami popsán útok. Podle slov o vrtulnících a napalmových bombách šlo o vojenskou operaci značného rozsahu a síly.“

Painter se narovnal.

„K e-mailu bylo připojeno i několik souborů s výzkumnými daty. Senátor nechápal, proč mu je syn posílal, ani nedokázal porozumět jejich vědeckému obsahu. Nevěděl, co by s nimi měl dělat jiného, a proto je předal synovu školiteli na Princetonské univerzitě, doktoru Henrymu Malloyovi.“

„Rád bych se na ty soubory podíval,“ řekl Painter, kterému už svítalo, proč byla k celé věci povolána Sigma. Podivný útok i tajemný výzkum spadaly do odbornosti Sigmy. Painter již v duchu začínal probírat logistiku a plán akce. „Do Mali můžu někoho dopravit během čtyřiačtyřiceti hodin.“

„Ne. Do téhle záležitosti nebudete plně zapojeni.“ Metcalf ztišil hlas, aby dodal svým slovům na důrazu. „Celý případ rychle získává politicky ožehavé pozadí. Senátor Gorman se vydal na lov čarodějnic a hledá, koho by obvinil.“

„Generále...“ začal Painter.

„A Sigma má nejistou půdu pod nohama. Stačí jediný chybný krok a nikdo ji už nedá dohromady.“

I přes generálovu nedůvěru ve schopnosti jeho jednotky Painter zachoval chladnou hlavu. Bylo na něm, aby poznal, kdy si může dovolit opovnovat, a tohle nebyl ten případ.

„Jakou úlohu by tedy podle vás Sigma měla hrát?“